

แบบการเก็บข้อมูลแหล่งเรียนรู้ตลอดชีวิต
สกร.ระดับตำบลดอนไผ่ สกร.ระดับอำเภอดำเนินสะดวก
สำนักงาน สกร.ประจำจังหวัดราชบุรี

ระบุชื่อแหล่งเรียนรู้ วัดเวฬุวนาราม (แม่ไท)

ข้อมูลทั่วไป

1. ชื่อแหล่งเรียนรู้ วัดเวฬุวนาราม (แม่ไท)
2. ชื่อ - สกุล วิทยากร พระมหาคำพันธ์ รัตนชัยโย
3. ที่ตั้งแหล่งเรียนรู้/ที่อยู่วิทยากร...109...หมู่...3...ถนน... ตำบล/แขวง ดอนไผ่ อำเภอ/เขต ดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี รหัสไปรษณีย์ 70130 โทรศัพท์ 090-5962654 ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์.....-
4. ช่องทางการติดตามอื่น ๆ (Facebook, Line, Website, TikTok) วัดเวฬุวนาราม-แม่ไท
5. ผู้รับผิดชอบ/ผู้ประสานงาน นางสาวอภิญญา ศรีสุราช โทรศัพท์ 063-5925805

6. แหล่งเรียนรู้มีระยะทางห่างจากถนนเส้นหลัก...10...เมตร
7. พิกัด ละติจูด-ลองจิจูด ของแหล่งเรียนรู้...13.573920...100.003236
8. พิกัด GPS ของแหล่งเรียนรู้...<https://maps.app.goo.gl/urPBqEfffGcCnFQj7>
9. การเข้าถึงแหล่งเรียนรู้เดินทางโดย...รถจักรยานยนต์...รถยนต์
10. แหล่งเรียนรู้มีพื้นที่รองรับสำหรับจัดกิจกรรม จำนวน...100...คน
11. พื้นที่สำหรับจอดรถในแหล่งเรียนรู้อย่างน้อย...20...คัน
12. จุดบริการห้องน้ำ จำนวน...20...ห้อง
13. โต๊ะ จำนวน...80...ตัว เก้าอี้จำนวน...400...ตัว

สรุปสาระสำคัญของแหล่งเรียนรู้

วัดเวฬุวนาราม (แช่ไห) เป็นแหล่งเรียนรู้ด้านศาสนา ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมของชุมชนตำบลดอนไผ่ อำเภอดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี เป็นวัดเก่าแก่ที่มีความศรัทธาผูกพันกับวิถีชีวิตของคนในพื้นที่มายาวนาน และเป็นศูนย์กลางในการประกอบศาสนกิจ การอนุรักษ์ประเพณีท้องถิ่น และการเรียนรู้ภูมิปัญญาทางพุทธศาสนา

จุดเด่นสำคัญของวัดคือ “พระธาตุรุ่งฟ้า” ซึ่งเป็นปูชนียสถานสำคัญที่ประชาชนให้ความเคารพศรัทธา และเป็นสัญลักษณ์ของวัด รวมทั้งมีอุโบสถ ศาลาการเปรียญ และพื้นที่จัดกิจกรรมทางศาสนาและวัฒนธรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาประวัติ ความเชื่อ และคุณค่าของศิลปกรรมไทยควบคู่กับการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม และการดำรงชีวิตตามหลักพระพุทธศาสนา

ประวัติความเป็นมา

วัดเวฬุวนาราม (แช่ไห) เป็นวัดราษฎร์สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย ตั้งอยู่เลขที่ 109 หมู่ที่ 3 ตำบลดอนไผ่ อำเภอดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี เดิมชาวบ้านเรียกว่า “วัดแช่ไห” ซึ่งเป็นชื่อที่ใช้สืบทอดกันมาในชุมชน โดยสันนิษฐานว่าวัดแห่งนี้สร้างขึ้นตั้งแต่ สมัยต้นกรุงรัตนโกสินทร์ ก่อนจะได้รับการตั้งชื่ออย่างเป็นทางการว่า “วัดเวฬุวนาราม” และได้รับการตั้งวัดเมื่อ พ.ศ.2452

ต่อมาวัดได้รับพระราชทาน วิสุคามสีมา เมื่อวันที่ 16 ตุลาคม พ.ศ. 2528 ทำให้สามารถประกอบพิธีกรรมทางพระพุทธศาสนาได้อย่างสมบูรณ์ และได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องทั้งด้านศาสนสถานและสาธารณูปการเพื่อรองรับกิจกรรมของพระสงฆ์และประชาชน

ภายในวัดมีศาสนสถานสำคัญ ได้แก่ พระธาตุขี้ผึ้ง ซึ่งเป็นปูชนียสถานที่ประชาชนให้ความเคารพศรัทธา อุโบสถ ศาลาการเปรียญ หอสวดมนต์ กุฏิสงฆ์ และศาลาเอนกประสงค์ วัดยังเป็นศูนย์กลางของการประกอบ ศาสนกิจ การจัดงานประเพณี และการปลูกฝังคุณธรรมให้แก่คนในชุมชน

ปัจจุบัน พระมหาคำพันธ์ ญาณโชโต ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาส และมีบทบาทในการพัฒนาวัด การบูรณปฏิสังขรณ์ศาสนสถาน ตลอดจนส่งเสริมให้วัดเป็นแหล่งเรียนรู้ด้านพระพุทธศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นของตำบลดอนไผ่อย่างต่อเนื่อง

กระบวนการจัดการเรียนรู้

1. ชี้นำเข้าสู่การเรียนรู้

- แนะนำประวัติความเป็นมาของวัดเวฬุวนาราม (แซ่ไห่) และบทบาทของวัดในฐานะศูนย์กลางของชุมชน
- สร้างความเข้าใจเกี่ยวกับคุณค่าของศาสนา วัฒนธรรม และประเพณีท้องถิ่นที่สืบทอดมายาวนาน

2. ขั้นศึกษาความรู้

- ศึกษาประวัติของวัดและศาสนสถานสำคัญภายในวัด เช่น พระธาตุขี้ผึ้ง อุโบสถ ศาลาการเปรียญ และ หอสวดมนต์
- เรียนรู้หลักธรรมทางพระพุทธศาสนา ความเชื่อ และศิลปวัฒนธรรมที่สะท้อนอัตลักษณ์ของชุมชนดอนไผ่

3. ขั้นฝึกปฏิบัติ

- ร่วมกิจกรรมไหว้พระ สวดมนต์ และนั่งสมาธิ เพื่อฝึกสติและปลูกฝังคุณธรรม
- เรียนรู้มารยาทในการเข้าวัดและการปฏิบัติตนในศาสนสถานอย่างเหมาะสม
- มีส่วนร่วมในกิจกรรมจิตอาสา เช่น การทำความสะอาดวัด หรือการช่วยจัดกิจกรรมทางศาสนา

4. ขั้นพัฒนาผลิตภัณฑ์

- สนทนาธรรมกับพระวิทยากรหรือเจ้าอาวาส เพื่อซักถามและแลกเปลี่ยนข้อคิดจากหลักธรรม
- ร่วมอภิปรายเกี่ยวกับการนำหลักธรรมไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิต การอยู่ร่วมกันในสังคม และการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น

5. ขั้นสรุปและต่อยอด

- สรุปองค์ความรู้ที่ได้รับจากการศึกษาภาคสนาม
- ถ่ายทอดความรู้ผ่านการจัดทำสื่อ รายงาน หรือกิจกรรมเผยแพร่ในชุมชน
- ส่งเสริมการอนุรักษ์ศาสนสถานและการสืบสานประเพณีของตำบลดอนไผ่ให้คงอยู่ต่อไป

ผลลัพธ์การเรียนรู้

ผู้เรียนสามารถอธิบายประวัติและความสำคัญของวัดเวฬุวนาราม (แช่ไห) เข้าใจคุณค่าของพระพุทธศาสนาและวัฒนธรรมท้องถิ่น ปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมในศาสนสถาน และสามารถนำหลักธรรมไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิต พร้อมทั้งมีจิตสำนึกในการอนุรักษ์มรดกทางศาสนาและวัฒนธรรมของชุมชนได้อย่างเป็นรูปธรรม